

Tlön Projects presents:
ANDRÉS BARÓN
 21.02.2025
 Filmtheater de Uitkijk

Bettina and White Background, 2016, 3 min.

This film's action unfolds in 180 degree movement: starting at the character's face, passing by her hips, then feet and ending at the rear of the shooting plate's white backdrop. This sequence repeats five times, with the final iteration performed in reverse.

De actie van deze film ontvouwt zich in een beweging van 180 graden: beginnend bij het gezicht van het personage, langs haar heupen, dan haar voeten en eindigend aan de achterkant van de witte achtergrond van de opnameplaat. Deze reeks wordt vijf keer herhaald, met de laatste herhaling in omgekeerde volgorde.

Folded Landscape (El Páramo), 2016, 3 min.

The folded photograph in this film is called *El Páramo* and was taken in 2013. The image represents an uninhabited landscape with native flora a few kilometers from Bogotá in Colombia. Viewers see how a performer physically interacts with this image from Andrés Barón's past, simultaneously presenting them with a transformed landscape.

De gevouwen foto in deze film is getiteld *El Páramo* en is gemaakt in 2013. De foto toont een onbewoond landschap met inheemse flora op een paar kilometer van Bogotá in Colombia. Kijkers zien hoe een performer fysiek interageert met dit beeld uit het verleden van Andrés Barón en hen tegelijkertijd een getransformeerd landschap toont.

Alix (and still life), 2016, 3 min.

This silent film's first shot is of a contemporary still life of items that appear casually laid out on a wooden tabletop. A performer behind the latter makes circular motions with her hips, rhythmically rotating around her axis. The camera slowly moves up several times from the still life to the dancer's body to finally give the viewer a glimpse of the overall scene.

Het eerste fragment van deze geluidloze film toont een hedendaags stilleven van voorwerpen die nonchalant lijken te zijn neergelegd op een houten tafelblad. Een performer daarachter maakt cirkelvormige bewegingen met haar heupen, ritmisch draaiend om haar as. De camera beweegt langzaam een aantal keer omhoog van het stilleven naar het lichaam van de danser, om de kijker tenslotte een glimp te geven van de algehele scène.

36 rue d'Ulm (For Gordon, For Dan), 2016, 3 min.

In 1983, Dan Graham exhibited a reconstructed model of Gordon Matta-Clark's *Splitting* in a church in Paris that was destined for demolition. He called it *Museum for Gordon Matta-Clark*. Andrés Barón built an identical model with the same dimensions based on archival photographs of the piece. The film shows a performer exploring and handling the replica.

In 1983 toonde Dan Graham een gereconstrueerd model van Gordon Matta-Clark's *Splitting* (1974) in een kerk in Parijs, die op het punt stond gesloopt te worden. Hij noemde het *Museum for Gordon Matta-Clark*. Op basis van archieffoto's van het stuk bouwde Barón een identiek model met dezelfde afmetingen. De film toont een performer die de replica verkent en hanteert.

Mirror Travelling, 2017, 3 min.

The camera films the front of a mirror, filming itself, the camera operator and one of the performers. The camera's movement allows the viewer to, one by one,

De camera filmt de voorkant van een spiegel, filmt zichzelf, de camera-operator en een van de performers. Door de beweging van de camera ontdekt de kijker één

discover the other performers in the space and the action ends when the camera faces the rear of the mirror, another mirror. *Mirror Travelling* is a formal exploration of film and movement, that highlights the subjectivity of our cinematic experience.

voor één de andere performers in de ruimte en de actie eindigt wanneer de camera naar de achterkant van de spiegel kijkt, een andere spiegel. *Mirror Travelling* is een formele verkenning van film en beweging, die de subjectiviteit van onze filmische ervaring benadrukt.

Printed Sunset, 2017, 6 min.

Two ambiguous characters seated against one another, share an easy intimacy while enjoying the sunset. Steadily holding the viewers' gaze, the couple tries to divert our attention from what turns out to be a cardboard backdrop. A syrupy soundtrack underscores the deconstruction and transformation of a classic cinema trope into a novel beauty.

Twee ambigue personages zitten tegen elkaar aan en delen een gemakkelijke intimiteit terwijl ze genieten van de zonsondergang. Gestaaft houden ze de blik van de kijker vast en proberen ze onze aandacht af te leiden van wat een kartonnen achtergrond blijkt te zijn. Een stroperige soundtrack onderstreept de deconstructie en transformatie van een klassieke filmtroop in een nieuwe schoonheid.

Aberración Cromática (fiebre), 2019, 4 min.

Inspired by Derek Jarman's observations recorded in *Chroma, A Book of Color* (1994), the film begins with the lead printing her own image on paper. The setting is minimal, with a white background, a table, a sheet of paper, painter's tape, a silk screen and a pot of black and red ink. The artist's hands, visible in every shot, perform the technical printing actions. The resulting portrait reveals a red layer constituting a curved, repetitive pattern. Red spots of varying sizes on the screen-printed image create the illusion of the body being covered in the same pattern, suggesting a contamination of diverse representations.

Geïnspireerd door de observaties van Derek Jarman in *Chroma, A Book of Color* (1994), begint de film met de hoofdpersoon die haar eigen beeltenis op papier af-drukt. De setting is minimaal, met een witte achtergrond, een tafel, een vel papier, schilderstape, een zeef en een pot zwarte en rode inkt. De handen van de kunstenaar, zichtbaar in elke opname, voeren de technische handelingen uit. Het resulterende portret onthult een rode laag die een gebogen, repeterend patroon vormt. Rode vlekken van verschillende grootte op het gezeefdrukte beeld creëren de illusie dat het lichaam bedekt is met hetzelfde patroon, wat een contaminatie van verschillende voorstellingen suggereert.

Red Logics, 2020, 3 min.

Red Logics is an amalgamation of cosmologies. Made during a residency in the Grand-Est region of northern France and inspired by Donna Haraway's *The Companion Species Manifesto*, the film depicts a reversed future – a chaotic, entropic communion, whilst also serving as a family portrait.

Red Logics is een samensmelting van kosmologieën. De film is gemaakt tijdens een residentie in de Grand-Est regio in Noord-Frankrijk en geïnspireerd door *The Companion Species Manifesto* (2003) van Donna Haraway. De film toont een omgekeerde toekomst – een chaotische, entropische gemeenschap, en dient tegelijkertijd als familieportret.

Grammars, 2021, 20 min.

In *Grammars*, strident music is coupled with the image of a steel-beaded curtain which the person on camera runs their fingers over. Then, seated in profile on a chair, she stares at the viewer, doubling the action with a flashlight that she shines on the latter, before starting to dance bathed in blood-red light. Everything about the use of sound and music – the saturation of

In *Grammars* gaat schrille muziek gepaard met het beeld van een gordijn van stalen kralen waar de gefilmde persoon met haar vingers overheen gaat. Vervolgens staart ze, zittend in profiel op een stoel, de kijker aan en verdubbelt ze de actie met een zaklamp die ze op de kijker schijnt, voordat ze begint te dansen badend in bloedrood licht. Alles aan het gebruik van geluid en

the vocalist's voice, the breaks in rhythm – contributes to the creation of an eerie in–tranquillity. Later on, she ostensibly films the viewer with a video camera.

muziek – de verzadiging van de stem van de vocalist, de pauzes in het ritme – draagt bij aan het creëren van een griezelige onrust. Later filmt ze de kijker ogenschijnlijk met een videocamera.

Participant, 2021, 10 min.

Participant is a sonic journey set against the backdrop of a blue athletics field in Paris' 19th arrondissement. A young man performs various actions: he reads a painted newspaper, hops on one foot, looks through an eye drawn on a ping-pong ball and walks around with a bouquet. The athletics field, which serves as both the physical site of the movement and a platform for public discourse, is gradually transformed into a space for contemplation, inner dialogue and otherness.

Participant is een sonische reis tegen de achtergrond van een blauw atletiekveld in het 19e arrondissement van Parijs. Een jonge man voert verschillende acties uit: hij leest een beschilderde krant, hinkelt op één voet, kijkt door een oog dat op een pingpongbal is getekend en loopt rond met een boeket. Het atletiekveld, dat zowel de fysieke locatie van de beweging als een platform voor het publieke discours is, wordt geleidelijk getransformeerd in een ruimte voor contemplatie, innerlijke dialoog en anders-zijn.

Stars, Sticker Night, 2022, 5 min.

Asleep under a starry sky, a young woman dreams of her own portrait adorned with stars. She ritually removes the stars and places them in crystal vases. Intense percussion and soft chimes accompany her actions, synthetically reflecting the varied textures of the image and the repetitive nature of her movements.

Slapend onder een sterrenhemel droomt een jonge vrouw van haar eigen portret versierd met sterren. Ze verwijdert de sterren ritueel en plaatst ze in kristallen vazen. Intens slagwerk en zacht klokkenspel begeleiden haar handelingen en weerspiegelen synthetisch de gevarieerde texturen van het beeld en de repetitieve aard van haar bewegingen.

Fishes, transformer, 2022, 8 min.

Distorted gazes play through a spherical crystal aquarium revealing a micro-ecosystem populated by fish and shooting stars. Music mingles with underwater sounds. *Fishes, transformer*, explores the aquarium's potential as both a screen and a mirror. If aquariums can be understood as a technology that reveal information beyond a smooth surface, they can also be seen as the precursors to digital media. This raises the question what it means to produce and view a version of nature behind a glass surface, whether it's the an aquarium's wall or a smartphone's screen.

Vervormde blikken verschijnen door een bolvormig kristallen aquarium en onthullen een micro-ecosysteem bevolkt door vissen en vallende sterren. Muziek mengt zich met onderwatergeluiden. *Fishes, transformer* onderzoekt het potentieel van het aquarium als scherm en spiegel. Als aquaria kunnen worden gezien als een technologie die informatie onthult voorbij een glad oppervlak, kunnen ze ook worden gezien als de voorlopers van digitale media. Dit roept de vraag op wat het betekent om een versie van de natuur te produceren en te bekijken achter een glazen oppervlak, of het nu de wand van een aquarium is of het scherm van een smartphone.

Fresco (tres veces), 2022–23, 6 min.

A boy in a red T-shirt slips into the frame and his ethereal, rebellious gaze captures the viewer's attention. *Fresco (tres veces)* compensates for the hackneyed flaw of art commenting on itself. After a few minutes of careful seduction between camera and model, the boy throws a handful of nails at the lens, violently shattering the glass surface staring back at him. His gaze remains

Een jongen in een rood T-shirt glipt het kader binnen en trekt met zijn etherische, rebelse blik de aandacht van de kijker en haalt deze uit het absurde: *Fresco (tres veces)* compenseert de afgezaagde fout van kunst die zichzelf becommentarieert. Na een paar minuten van voorzichtige verleiding tussen camera en model, gooit de jongen een handvol spijkers naar de lens, waardoor

unchanged, eyeballing the spectator, disappointed at having succeeded in shattering the illusion. There is representation and reality, fiction and fact; a boundary against which relativism runs aground.

het glazen oppervlak dat hem aanstaart met geweld verbrijzeld wordt. Zijn blik blijft onveranderd gericht op de toeschouwer, teleurgesteld dat hij erin geslaagd is de illusie te verbrijzelen. Er is representatie en werkelijkheid, fictie en feit; een grens waartegen het relativisme botst.

Andrés Barón (1986, Colombia) started his career as a photographer and later transitioned to film. The interrelationship between photography and film or still and moving images is a common thread in his work. This is also the case in *Folded Landscape (el Páramo)* (2016), a work that starts with an image of a mountain that turns out to be a photograph and is subsequently folded up by a performer. Barón, who was influenced by experimental and avant-garde cinema, studies film's parameters. He owes a debt to structuralist cinema that bypassed classic narratives to investigate light, movement, time and repetition. His films are therefore plot and dialogue-free. A number of characters — more performers than characters — carry out a number of precisely defined actions. Sometimes in silence, sometimes to a backing track. To this end, Barón occasionally uses existing tracks, but more often than not he utilises a soundtrack or soundscape specially designed for the film. The relationship between image and sound is sometimes undermined as is the case in *Aberración Cromática (fiebre)* (2019), a film that refers to the work of Derek Jarman and in which image and sound are purposely unsynchronised.

Barón prefers 16 mm film which he then converts to digital. Not only is it a medium that was used by the avant-garde filmmakers he so admires, but moreover it provides increased tactility, which is important in his work. He regularly examines objects or people with his camera and plays with sensory effects such as light and reflection that are done additional justice by celluloid. His films often utilise a remarkably bright colour palette which translates into aesthetic, dreamy, poetic work.

Barón basically makes films about films. He unmasks film as an artificial construct. He does so by emphasizing the scenery the film was shot against as in *Printed Sunset* (2017), *Bettina and White Background* (2016) or *Alix (and Still Life)* (2016) or by having his characters break the fourth wall. In *Grammars* (2021) a woman dazzles viewers with a torch, while in *Mirror Travelling* (2017) the camera shooting the film can be seen thanks to a clever reflection. The boy in *Fresco (tres veces)* not only stares into the camera for a long time, he also shatters the image with a crowbar, breaking the film's illusion.

Andrés Barón (1986, Colombia) begon zijn carrière met fotografie, een medium dat hij na een tijdje uitbreidde naar film. De relatie tussen fotografie en film, of stilstaand en bewegend beeld, keert dan ook veelvuldig terug in zijn werk. Dat is ook het geval in *Folded Landscape (el Páramo)* (2016), een film die begint met het beeld van een berg die een foto blijkt te zijn en vervolgens door een performer wordt opgevouwen. Barón, die beïnvloed is door experimentele en avant-garde cinema, onderzoekt de parameters van film. Hij is schatplichtig aan structuralistische cinema die klassieke verhalen inruilt voor een onderzoek naar licht, beweging, tijd en herhaling. In zijn films is er dan ook geen plot, tekst of dialoog. Een aantal personages — die eerder performers zijn dan karakters — voeren een reeks nauwgezette handelingen uit. Soms in volledige stilte, soms met muziek. Daarvoor maakt Barón wel eens gebruik van bestaande nummers, maar dikwijls werkt hij met een speciaal voor de film samengestelde soundtrack of soundscape. De relatie tussen beeld en geluid zet hij soms op losse schroeven, zoals in *Aberración Cromática (fiebre)* (2019), een film die verwijst naar het werk van Derek Jarman en waarin beeld en geluid opzettelijk niet gesynchroniseerd zijn.

Barón heeft een voorkeur voor 16mm film die hij overzet naar een digitaal bestand. Het is niet alleen een medium dat gebruikt werd in de door hem bewonderde avant-garde film. Het biedt bovenal een grotere tactiliteit, wat belangrijk is in zijn werk. Regelmatig gaat hij met zijn camera objecten of personages aftasten en spelen met zintuiglijke effecten zoals licht en reflectie die extra tot hun recht komen door het celluloid. Zijn films hebben vaak een opvallend fel kleurgebruik wat zich vertaalt naar esthetisch, dromerig en poëtisch werk.

Barón maakt eigenlijk films over films. Hij toont hoe film een artificiële constructie is. Dat doet hij door te wijzen op het decor waar de film is opgenomen — zoals in *Printed Sunset* (2017), *Bettina and White Background* (2016) of *Alix (and Still Life)* (2016) — of door zijn personages rechtstreeks in de camera te laten kijken. In *Grammars* (2021) verblindt een vrouw de kijker met een zaklamp, terwijl in *Mirror Travelling* (2017) de camera te zien is die de film opneemt in een uitgekiende spiegeling. De jongen in *Fresco (tres veces)* staart niet alleen lange tijd recht in de camera, hij slaat het beeld ook in met een koevoet, waardoor hij de illusie van de film doorbreekt.

On Screen consists of a series of screenings of artists' films at De Uitkijk in Amsterdam – the Netherlands' first avant-garde cinema. The screenings will take place on Friday evenings and start at 21:00. Each evening will be dedicated to the oeuvre of a single artist whose works are part of TLÖn Projects' *imaginary collection*. The programme was compiled by curators Chris Bestebreurtje and Petra Kuipers in close cooperation with the artists.

Video art has been an integral part of art production since the 1960s. Artists often use the medium more experimentally than mainstream directors. They are less bound by conventions such as commercial film durations or plot and can also present different kinds of narratives. Various perspectives can be combined by working with multiple screens. Or the artists focus on formal parameters such as time, light or the physical characteristics of celluloid. Sometimes other disciplines are involved such as performance, or settings, costumes or music are used which have often been created especially for the occasion.

Although video art is commonly displayed in white cubes, with or without other media, we have consciously opted for a black cube. Watching a film together in a cinema is one of the few collective experiences left in our individualised society. Sat in silence with a group, watching the same film provides connection. And an opportunity for dialogue, as afterwards Sam Steverlynck, curator at S.M.A.K. in Ghent, will talk to the artists. Besides a Q & A after the artists' talk, the audience can also exchange ideas whilst enjoying a drink in the lobby.

On Screen bestaat uit een reeks screenings van kunstenaarsfilms in De Uitkijk in Amsterdam, het eerste avant-garde filmtheater van Nederland. De screenings vinden plaats op vrijdagavond en starten om 21.00 uur. Iedere avond is gewijd aan het oeuvre van één kunstenaar wiens werken deel uitmaken van de *denkbeeldige collectie* van TLÖn Projects. Het programma is door de curatoren Chris Bestebreurtje en Petra Kuipers samengesteld in nauwe samenspraak met de kunstenaar.

Sinds de jaren zestig is videokunst een integraal onderdeel geworden binnen de kunstproductie. Kunstenaars hanteren het medium vaak op een meer experimentele wijze dan regisseurs van mainstream-films. Ze hoeven zich minder aan te trekken van conventies zoals de gebruikelijke lengte of plot en kunnen ook andere soorten verhalen brengen. Diverse perspectieven kunnen worden gecombineerd door te werken met meerdere schermen. Of men focust op formele parameters zoals tijd, licht of de fysieke kenmerken van film. Soms worden er ook andere disciplines bij betrokken, zoals performance of speciale settings, kostuums of muziek die dikwijls voor de gelegenheid zijn gemaakt.

Hoewel videokunst vaak wordt getoond in een tentoonstellingszaal (white cube), al dan niet naast andere media, wordt nu dus bewust gekozen voor een filmzaal (black cube). Samen een film bekijken in de cinema is nog een van de weinige collectieve ervaringen in onze geïndividualiseerde maatschappij. Met een groep mensen in een donkere zaal in stilte eenzelfde film bekijken, zorgt voor verbondenheid. Een moment ook voor dialoog, want achteraf gaat Sam Steverlynck, curator bij S.M.A.K. in Gent, in gesprek met de kunstenaars. Behalve een Q & A na het kunstenaarsgesprek, kan het publiek ook van ideeën uitwisselen bij een drankje in de foyer.

Curated by/Curatoren:

Chris Bestebreurtje
Petra Kuipers

Introduction/Introductie:

Sam Steverlynck

Translation/Vertaling:

Titus Verheijen

Venue/Locatie:

Filmtheater De Uitkijk, Prinsengracht 452, Amsterdam

Special thanks to/Speciale dank aan:

Kerenidis Pepe Collection and/en Filmtheater De Uitkijk

Made possible by/Mede mogelijk gemaakt door:

AFK (Amsterdam Fonds voor de Kunst)
Cultuurfonds Nederland

Graphic Design/Grafisch ontwerp:

Sabo Day assisted by/geassisteerd door Augustinas Milkus

Typeface/Lettertype:

Orbis for/voor TLÖn Projects by/door Jung-Lee Type Foundry

TLÖN PROJECTS

www.tlonprojects.org
enter@tlonprojects.org